

РЕШЕНИЕ

№ 13096

гр. София, 14.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 14.03.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **976** по описа за **2025** година докладвано от съдия Анастасия Хитова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на изпълнителния директор на Национална агенция за приходите /НАП/, подадена от юрк. Ч., срещу Решение от 27.12.2024 г., постановено по НАХД № 5618/2023 г. по описа на Софийски районен съд (СРС). В касационната жалба са изложени доводи за нарушение на материалния закон - касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК) във вр. с чл. 63в ЗАНН. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществото на спора, с което да бъде потвърдено наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът се представлява от юрк. Й., който поддържа жалбата. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение. Направено е възражение за прекомерност на претендираното адвокатското възнаграждение от ответната страна.

Ответникът – А. Г. М. в молба, депозирана на 14.03.2025 г. преди провеждането на ОСЗ чрез адв. М. изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендрат се разноски.

В съдебно заседание ответникът не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е основателна.

Административен съд София град, XII касационен състав, намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 АПК от надлежна страна с правен интерес от оспорването, поради което е допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

С обжалваното решение е отменено Наказателно постановление № 687406-F681595/19.01.2023 г., издадено от изпълнителния директор на НАП, с което за нарушение на 112, ал. 1 във връзка с чл. 113, ал. 1, т. 4 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/ на А. Г. М. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 500 лева на основание чл. 274 ДОПК.

За да постанови този резултат, от фактическа страна СРС е установил следното:

В хода на извършена проверка от Инспектората на НАП е установено, че А. Г. М., като орган по приходите, на когото е възложено издаването на ревизионен акт /РА/ съгласно Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-2222102101804-020-001/29.03.2021 г., е определила задължения на ревизираното дружеството „Д. Сервисес Мениджмънт СРЛ“ за период, който не е включен в обхвата на ревизионното производство, приключило с РА № Р-2222102101804-091-001/19.08.2021 г. А. Г. М. е определила е задължения по ЗДДС в размер на 28.34 лева за извършени доставки на 13.12.2020 г., при посочен ревизионен период в ЗВР от 14.12.2020 г. до 28.02.2021 г. Поради това е съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № F681595/17.10.2022 г., а въз основа на акта е издадено процесното НП.

За да отмени наказателното постановление, въззивният съд е приел, че в административно-наказателното производство са допуснати съществени нарушения на производствените правила, тъй като в АУАН и НП не е посочена дата на извършване на нарушението. Прието е и че посочените за нарушени разпореда не формират състав на твърдяното административно нарушение.

Решението на СРС е правилно.

Касационната инстанция възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка.

Неоснователен е единственият касационен довод, че липсва процесуална неяснота, след като срокът по чл. 34, ал. 1 ЗАНН тече от момента на откриване на нарушителя, който е датата на изискване на писмени обяснения от А. Г. М.- 21.07.2022 г. (неправилно посочено в жалбата 21.06.2022 г.). Датата на откриване на нарушителя не е въведена като задължителен реквизит на АУАН и НП. В конкретния случай давностният срок от откриване на нарушителя и извършване на нарушението не започват да текат от един и същ момент. Към 21.07.2022 г. от А. Г. М. са изискани писмени обяснения по възложена проверка от изпълнителния директор на НАП, но тя не е извършила никакви действия, отнасящи се до определяне на данъчни задължения по възложено й ревизионно производство, т.е. налице е индиция, че нарушението е извършено по-рано.

Правилен е решаващият извод на въззивният съд, че при съставяне на АУАН и издаване на НП е допуснато нарушение на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, като не е посочена дата на извършване на нарушението. В обстоятелствената част на наказателното постановление са посочени множество дати, които биха имали материалноправно значение като състамоверен признак на вмененото нарушение / дата на възлагане на ревизия, дата на издаване на РД, дата на издаване на РА, дата на възложена проверка от изп.директор на НАП, дата на доклад по приключилата проверка и дата на изискване на писмени обяснения от А. Г. М. /, но никоя от тези дати не е изведена ясно и категорично от наказващия орган като дата на извършване на нарушението.

Непосочването или неправилното посочване на датата на извършване на административното нарушение е съществен порок на НП, обуславящ отмяната му само на това основание. Императивната разпоредба на чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН е гаранция едновременно за законосъобразно упражняване на предоставената административнонаказателна власт от органа и за упражняване правото на защита на нарушителя. Съдържанието на АУАН и НП е дефинирано по закон и не поставя под съмнение необходимостта от ясно и точно описание на реквизита по чл.

42, т. 3 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН, като е недопустимо неговото установяване по тълкувателен път. Без правилно да е конкретизиран моментът на извършване на нарушението, се възпрепятства и възможността на съда да извърши правилна преценка относно това дали са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, както и срокът на абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

При този изход на спора на ответника се дължат разноски в размер на 530 лева, съобразно представения списък. Възражението за прекомерност е неоснователно, тъй като съдът намира, че претендираното възнаграждение за адвокат е съответно на фактическият и правен обхват на спора и осъществената процесуална ангажираност на адвоката пред касационната инстанция. Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, XII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 27.12.2024 г., постановено по НАХД № 5618/2023 г. по описа на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на А. Г. М. разноски по делото в размер на 530 лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.